

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en genfremsættelse af et senest i folketingsåret 1986-87 (1. samling) fremsat lovforslag (L 85 af 12. november 1986), se Folketingstidende 1986-87 (1. samling), forhandlingerne sp. 2044, 3117, 8278 og 10932, samt tillæg A sp. 1615 og tillæg B sp. 483 og 1035.

Det er med de af tidsforskydningen følgende ændringer stort set en uændret genfremsættelse af tilsvarende forslag fra Fremskridtspartiet, som er blevet fremsat, lige siden partiet kom i Folketinget.

1. Begrundelsen for lovforslaget er først og fremmest, at folkepensionisterne efter Fremskridtspartiets opfattelse bliver behandlet for dårligt af samfundet - også i økonomisk henseende. Ved for karrig folkepensionsudmåling har bankerotflertalspartierne i for høj grad ladet særlig folkepensionisterne undgåede for deres fejlslagne politik. Desværre hjælper det ikke noget som helst at henviser til de ca. 60 milliarder kr. i VKR-regering nr. 1's sociale pensionsfond. Den er til 100 pct. et rent bogholderiteknisk blufnummer (se nærmere nedenfor under punkt 10).

Det er nødvendigt for at klare opgaven, at Folketinget ændrer fordelingspolitik. Fremskridtspartiet har i ændringsforslag til finansloven påvist en lang række områder, som må værdsættes meget lavere end den foreslåede forhøjelse af folkepensionen - administrationsudgifter, ulandsbistand, kulturtilskud, udenrigstjeneste, erhvervstilskud, særpensionsfordele til tidligere offentligt ansatte, subsidier til de såkaldte sociale boligelskaber, akademikerluxusuddannelser, honorar og ben til folketingsmedlemmer og andre luksusbegunstigede politikere, statsbetalt Storebæltsbro, usaglig havmiljøplan, unødvendige udlandsrejser for offentligt ansatte og politikere, samt skatteyderfinansiering af hybridnet, naturgas og TV 2 osv. Fremskridtspartiet accepterer altså ikke som nogen hellig ko den fordeling af de offentlige udgifter, som for tiden har sluppet sig til. Vi mener, at folkepensionister relativt er forfordelte og derfor skal have forholdsvis større andel i de offentlige midler, uan-

set om den samlede offentlige sektors størrelse holdes uændret eller nedsættes.

De offentlige udgifter falder i to hovedgrupper: dels indkomstoverførsler som for eksempel folkepension og dels udgifter, der lægger beslag på samfundets ressourcer, som ellers kunne være brugt i produktionens tjeneste. I relation til den sidste - den farligste - form er nærværende forslag ved sin enkelhed direkte udgiftsbesparende, se bl.a. nedenfor under punkterne 3, 6 og 7.

Men det er ikke nok at have smukke tanker og gode hensigter over for folkepensionisterne. Her som ved andre offentlige udgifter kommer man ikke uden om spørgsmålet: hvor skal pengene komme fra?

Derfor foreslås alene 4.800 kr. i folkepension fra 1988, dvs. 57.600 kr. for hele året eller ca. 51 pct. af højeste arbejdsløshedstakst (112.836 kr.). De 4.800 kr. månedlig skal alene opfattes som et trin på vejen henimod en anstændig folkepension. Den kan kun realiseres, efterhånden som befolkningen frigør sig fra de gamle, ansvarløse partiers ryggeløse finanspolitik, så statsfinanserne får den fornødne bærekraft til at yde en rimelig folkepension. Sådan er kendsgerningerne. Og så hjælper det ikke, at de ældre siger, at det ikke er deres skyld, at det står så skidt til med samfundsøkonomien. For det første er det deres skyld i det omfang, de har stemt på andre partier end Fremskridtspartiet. Og for det andet må vi alle tage skade for hjengæld for, at Danmark siden 1960 har været udsat for, at folketingsmedlemmerne næsten fordobler deres egen i forvejen alt for høje løn, samtidig med at de fromt hævder, at der ikke er råd til mere til folkepensionisterne, og at det i det hele har været typisk at give efter for stærke grupper.

Der kan for eksempel henvises til, at den daværende socialminister (nu finansminister) den 9. maj 1984 udtalte i Folketinget (Folketingstidende 1983-84, forhandlingerne spalte 5914): »Problemet er, at vi er i en økonomisk situation, som ikke lever muligheden for betydelig forøgelse af folkepensionen, og det bliver vi nødsaget til at acceptere.«